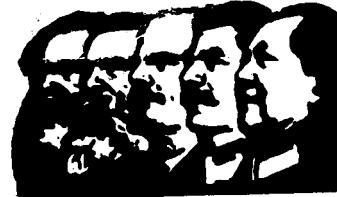

NEA ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έδνη και λαοί ενωθείτε!

"Από τη στάχτη του δα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ"
N. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΠΕΜΠΤΗ 10 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1995 ΑΡ. ΦΥΛ. 237 ΔΡΧ. 150

Η ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΣΕΡΒΙΚΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΚΡΟΑΤΙΑ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΒΟΣΝΙΑ

Αν την αντιμετωπίσει κανείς σαν ένα ξεχωριστό γεγονός απομονωμένο από όλες τις άλλες εξελίξεις του πολέμου της πρώην Γιουγκοσλαβίας, η διάλυση του φασιστικού ψευτοκράτους της Κράινα από τον κροατικό στρατό μέσα σε δύο εικοσιτετράωρα είναι κάτι το εξαιρετικό. Γιατί από τη μια αποδείχτηκε πόσο κούφιος ήταν ο κομπασμός του σέρβικου φασισμού για το στρατιωτικό του αιτήτητο και από την άλλη η Κροατία, σαν ανεξάρτητο κράτος, απόχησε για πρώτη φορά μετά την ανακήρυξη της ανεξαρτησίας της την κυριαρχία στο συντριπτικά μεγαλύτερο τμήμα του εδάφους της.

Αλλά το απομονωμένο γεγονός είναι δίχως αλήθεια. Η αλήθεια στην τελευταία κροατική επίθεση πρέπει να αναζητηθεί στη συμπεριφορά και τη δράση όλων των δυνάμεων που καθορίζουν τις εξελίξεις σε αυτό το πιο καυτό σημείο της υδρογείου. Είναι λοιπόν αυτή η συμπεριφορά που γεννάει τις πιο μεγάλες ανησυχίες και μας κάνει να πιστεύουμε ότι η απελευθέρωση της Κρατίας όχι μόνο δεν είναι πραγματική, αλλά είναι εισαγωγή σε μια εγκληματική διαδικασία σε βάρος της Δημοκρατίας της Βοσνίας και, τελικά, και της ίδιας της Κρατίας.

Αν σ' αλήθεια η Κρατία επρόκειτο να απελευθερωθεί, θα βρισκόταν αντιμετώπη με τον αληθινό διαμελιστή της, τη Σερβία. Όμως η Σερβία δεν κούνησε το δακτυλάκι της για να βοηθήσει την Κράινα όταν ο κροατικός στρατός ξεκίνησε την επίθεσή του. Και όχι μόνο δεν κούνησε το δακτυλάκι της, αλλά δεν έδωσε την παραμικρή ελπίδα στις μαριονέτες του Κνιν ότι θα έσπευδε κάποια στιγμή σε βοήθειά τους. Ήταν φυσικό λοιπόν αυτοί να καταρρεύσουν, αφού η πραγματική τους ισχύς ήταν ξένη προς τους ίδιους. Έτσι, αποκαλύφθηκε πόσο φτηνή ήταν η προπαγάνδα για "νέα Βιετνάμ αν οι Σέρβοι απειληθούν". Τα Βιετνάμ τα κάνουν λαοί που αδικούνται και όχι μαριονέτες στην υπηρεσία επεκτατιστών. Τα Βιετνάμ τα έκαναν οι Σέρβοι όταν πολεμούσαν τους Γερμανούς ναζί το '40, αλλά ήταν αδύνατο να επιδείξουν τέτοια γενναιότητα όταν έγιναν ναζί οι ίδιοι.

Αλλά ούτε η πλαστή έννοια του

δικού τους "προαιώνιου εδάφους" ήταν ικανή να δώσει δύναμη στους Σέρβους της Κράινα. Γιατί στα ίδια εδάφη κατοικούσαν και Κροάτες, τους οποίους οι σέρβοφασίστες της Κράινα έσφαξαν, βίασαν και έδιωξαν. Αυτό το έγκλημα έκανε αυτά τα εδάφη τόσο ακρωτηριασμένα, αδύναμα και μολυσμένα, τόσο άρρωστα, που ήταν ανίκανα να προκαλέσουν ένα αληθινό πάθος για την υπεράσπισή τους.

Η τοσακιμένη βιομηχανία της Κράινα, που στηριζόταν περισσότερο στο κροατικό στοιχείο, ο θελημένος αποκλεισμός της από την Κρατία, με την οποία από χίλιες πλευρές και από αιώνες ήταν δεμένη η οικονομική της ζωή, η πολιτική και πολιτιστική αποκτήνωση των μαζών του έθνους των "νικητών", που έδιωξαν τους αδελφούς τους Κροάτες, ήταν μερικά από αυτά τα στοιχεία του ακρωτηριασμού, της μόλυνσης και της αδυναμίας που προσδιόρισαν την εύκολη κατάρρευση της Κράινα.

Εκεί βρίσκεται η βασική διαφορά ανάμεσα σε μια Κράινα και σε μια Τσετσενία, ανάμεσα δηλαδή σε μια αντιδραστική εθνική μειονότητα και σε ένα πραγματικό και καταπιεσμένο έθνος. Αυτή η διαφορά κάνει τους Τσετσένους ικανούς να σταματάνε μια αυτοκρατορία για δύο μήνες στο Γκρόζνι και να κάνουν αδύνατη, ακόμα και μετά ένα χρόνο, την κυριαρχία της Ρωσίας σε όλο το τσετσένικο έδαφος, και αυτή μετατρέπει τους Σέρβους της Κράινα σε ένα στρατό προσφύγων που τρέχει πίσω από μια δράκα εθνοεκκαθαριστών που υποχωρεί πανικόβλητη.

Να γιατί η εγκατάλειψη από τη φασιστική σέρβικη μάνα είναι το αποφασιστικό στοιχείο στην πτώση της Κράινα. Γιατί η στήριξη από τη μάνα αυτή ήταν το αποφασιστικό στοιχείο της ίπαρξής της.

Η γρήγορη λοιπόν νίκη του κροατικού στρατού αποκαλύπτει από τη μια μεριά τη σαθρή εσωτερική βάση του ψευτοκράτους της Κράινα, αλλά από την άλλη κάνει στο έπακρο παταγώδη την αδιαφορία της μητέρας Σερβίας, και εξηγείται ακριβώς από αυτή την αδιαφορία.

Αλλά αυτή η αδιαφορία πρέπει με τη σειρά της να εξηγηθεί και εκεί να αναζητηθεί το μυστικό αυτής της

πρόσφατης και απότομης μεταβολής της πολιτικοστρατιωτικής κατάστασης στο κροατοβοσνιακό μέτωπο.

Η ΡΩΣΙΚΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΣΠΑΣΗ ΤΟΥ

ΑΝΤΙΣΕΡΒΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

Θα μπορούσε κανείς να αναζητήσει την εξήγηση της σέρβικης αδιαφορίας στην αδυναμία της να κρατήσει την Κράινα, δηλαδή μια Κρατία που έχει φτιάξει και αναπτύσσει διαρκώς ένα μεγάλο και συγχρονο τακτικό στρατό. Όμως

ίδια τη Σερβία, πράγματα που δημιουργούν προβλήματα στο σέρβικο φασισμό και στους ρώσους σοσιαλιμπεριαλιστές προστάτες τους. Όμως όλες αυτές οι πιέσεις δεν μπορούν να οδηγήσουν σε αληθινές σέρβικες υποχωρήσεις στον εχθρό δίχως αληθινές σέρβικες ήττες στο στρατιωτικό επίπεδο.

Γι' αυτό έχουμε τον κύριο λόγο να πιστεύουμε ότι η Κράινα παραχωρήθηκε από τους Σέρβους όχι σε έναν εχθρό, αλλά σε ένα φίλο. Αυτό σημαίνει ότι η Κράινα δεν παραχωρήθηκε στην ακρωτηριασμένη

τητας". Αυτή η πρόκληση χαρακτηρίζεται από αυτόν που λείπει, δηλαδή τη Βοσνία και την κυβέρνησή της. Ο Γέλτσιν καλεί τους Τούντζιμαν και Μιλόσεβιτς σε γεύμα όπου έδεσμα θα είναι η Βοσνία.

Δίπλα στις ρώσικες αντιδράσεις είναι το ίδιο υποτονικές ή ανύπαρκτες οι αντιδράσεις της ρώσικης ουράς των φίλων και πρακτόρων. Ο Κλίντον, που παλεύει πάντα με πάθος και υπερασπίζεται κάθε ίντσα σέρβικου εδάφους και κάθε αδικία των Σέρβων μέσα σε μια αντισέρβικη αμερικανική αστική τάξη, καλύπτει με σκανδαλώδη τρόπο τη σέρβικη επίθεση στην Κράινα, που ούτε λίγο ούτε πολύ είναι η πιο ωμή πράξη κατάργησης του ΟΗΕ και των ελεεινών "ειρηνευτικών" του αποστολών, τις οποίες τόσο σεβεται ο Κλίντον όταν αυτό συμφέρει τα ρωσοσερβικά σχέδια. Ταυτόχρονα αξιοπρόσεκτα μουνικός μένει ο πράκτορας Γκάλι, ο υποτιθέμενος αρχηγός του ΟΗΕδικου φανταστικού στρατού. Τέλος, ο μεγαλύτερος βαλκανικός πράκτορας της Μόσχας, ο Παπανδρέου, κάνει χαρούμενος τα μπάνια του στην Ελλούντα δίχως να ξεστομίσει ούτε μια κατάρα ενάντια στην Κρατία. Αντίστοιχα υποτονική είναι και η στάση και των υπόλοιπων τριών μικρών πρακτόρων. Σαμαρά, Κωνσταντόπουλον, Παπαρήγα. Ασφαλώς, αν η Σερβία ήθελε να σώσει την Κράινα, ο Παπανδρέου θα σάλπιζε πανεθνικό εγερτήριο και θα απειλούσε με στρατιωτικές κινήσεις για τρίτο βαλκανικό πόλεμο, την ώρα που η Μόσχα θα επέσειε έναν Παγκόσμιο.

Η υποτονική αυτή στάση της Σερβίας, της Ρωσίας και της ουράς της είχε διαπιστωθεί και στην πρόβα τζενεράλε των σέρβικων παραχωρήσεων στην Κρατία, όταν ο Μιλόσεβιτς έδωσε στον Τούντζιμαν τη δυτική Σλαβονία. Μιλάμε για πρόβα επειδή σε αυτού του είδους τις παραχωρήσεις της Σερβίας που η ανατροπή αυτού που τις διεκπεραιώνει από τους πιο φανατικούς στενόμυαλους σοβινιστές. Η παραχωρηση της Κρατίας δε θα μπορούσε να γίνει αν προγούμενα δεν είχε δοκιμαστεί η έλλειψη ηθικού των Σέρβων σοβινιστών, ώστε ν' ανατρέψουν το

ΕΚΤΑΚΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

Αγαπητοί αναγνώστες της Ν. Ανατολής, είχαμε γράψει στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας ότι το επόμενο θα έβγαινε στις 25 Αυγούστου, εκτός εάν μεσολαβούσε κάποιο πολύ σημαντικό γεγονός.

Αυτό το γεγονός μεσολάβησε. Ο πόλεμος της Κράινα αλλάζει τα δεδομένα του βαλκανικού πολέμου, θερμού ή ψυχρού, που έχει ξεσπάσει και υποχρεώνει την ΟΑΚΚΕ να ενημερώσει τουλάχιστον τους αναγνώστες της εφημερίδας γι' αυτές τις αλλαγές.

Έτσι, παραμερίσαμε όλα τα εμπόδια που βάζουν οι φοβερές διακοπές του Αυγούστου και βγάζουμε τούτο εδώ το κύριο βάρος ακριβώς στο ζήτημα της Κράινα.

Ας μας συγχωρεθεί η αδυναμία να καλύψουμε πιο πολλές πλευρές της εσωτερικής και παγκόσμιας επικαιρότητας. Αυτό θα το κάνουμε στο επόμενο φύλλο, το οποίο, μετά απ' αυτή την έκτακτη έκδοση, θα κυκλοφορήσει στις 2 του Σεπτέμβρη.

μια αμαχητή υποχωρηση του σέρβικου επεκτατισμού απέναντι σε έναν οπιοδ

ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΒΟΣΝΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

Μιλόσεβιτς μετά την παράδοση της δυτικής Σλαβονίας στην Κροατία το Μάρτη του '95.

Κάτω από την ίδια λογική μπορεί να εξηγηθεί και η πρόσφατη τελευταία επιθετική επιχείρηση εθνο-εκκαθάρισης των βοσνιοσέρβων στη Σρεμπρένιτσα και τη Ζέπα, σε συνδυασμό με την "προδοτική" στάση των Σέρβων της Βοσνίας απέναντι στους "αδελφούς" φασίστες της Κράινα.

Αυτή η φαινομενική σχιζοφρένεια, δηλαδή οι Σέρβοι της Βοσνίας να ποδοπατούν τη διεθνή κοινή γνώμη και να εμφανίζονται ακραία επιθετικοί στη Βοσνία και ταυτόχρονα ακραία υποχωρητικοί απέναντι στην Κροατία, μπορεί να βρει τη λογική ερμηνεία της με μια ματιά στο χάρτη της διαμελισμένης και κατεχόμενης Βοσνίας. Εκεί μπορεί κανείς να δει ότι με την πτώση της Σρεμπρένιτσα και της Ζέπα ολάκερη η ανατολική Βοσνία, με εξοίρεση το Γκόραζντε, γίνεται συμπαγές σέρβικο έδαφος ενωμένο με τη "μητέρα". Έτσι, υπάρχει μια καλή αποζημίωση στους Σέρβους για την απώλεια της Κράινα, ενώ η υπόλοιπη Βοσνία προσφέρεται πολύ καλύτερα για ένα διαμελισμό στα τρία: ένα κομμάτι σέρβικο (η δυτική Βοσνία), ένα βοσνιακό στο κέντρο και ένα κροάτικο στο νότιο, ενώ ο θύλακας του Μπίχατς συνεχίζει να μένει θύλακας στριμωγμένος και χαμένος ανάμεσα στην Κροατία και τους σερβοφασίστες.

Ασφαλώς τέτοιες χοντρές δουλιές μόνο μια χώρα παραγωγός "κρατών" μπορεί να τις οργανώσει, δηλαδή μόνο μια Ρωσία. Δεν είναι λοιπόν καθόλου τυχαίο που η ίδια Ρωσία, που έμεινε αδιάφορη μπροστά στον πόλεμο της Κράινα, ήταν ιδιαίτερα αποφασιστική και απειλητική απέναντι στη Δύση, την οποία προειδοποίησε να μην επιχειρήσει να απελευθερώσει τη Σρεμπρένιτσα και τη Ζέπα, όταν το NATO συνεδρίαζε αμέσως μετά την πτώση των δύο πόλεων και τις σφραγίδες που ακολούθησαν. Το ίδιο "δραστήριος" ήταν κι ο Κλίντον, ώστε να πετύχει τον οριστικό ενταφιασμό της Σρεμπρένιτσα και της Ζέπα.

Εμείς, σαν Έλληνες, έχουμε την ατυχία να κυβερνώμαστε από πράκτορες της Ρωσίας, αλλά και την τύχη να μαθαίνουμε πριν από οποιονδήποτε άλλον την τελευταία στροφή της ρώσικης διπλωματίας.

Έτσι είχαμε την ευκαιρία να δούμε την υποτιθέμενη δραματική στροφή της πολιτικής του ΣΥΝ, που ανακοινώθηκε από το ρωσόδουλο Κουβέλη μετά την πτώση της Σρεμπρένιτσα και της Ζέπα. Αυτή η καταπληκτική καταγγελία των σερβικών εθνοεκκαθαρίσεων και η ταυτόχρονη υποστήριξη στο Μιλόσεβιτς, που συνοδεύστηκε από ένα κάλεσμα για ελληνική μεσολάβηση στο βοσνιακό (κάλεσμα που έγινε αργότερα επωδός όλων των πρακτορεών, πλην του ρωσοσερβικού ψευτοΚΚΕ), σήμαινε ότι η πτώση των δύο πόλεων άνοιγε μια νέα φάση στο Βοσνιακό: Την περίοδο της διπλωματικής προετοιμασίας για τον οριστικό διαμελισμό της Βοσνίας. Σ' αυτό το παιχνίδι οι Έλληνες πράκτορες της Ρωσίας, ιδιαίτερα ο ευρωπαϊκός ΣΥΝ, έχουν πραγματικά να παίζουν έναν καρίο μεσολαβητικό ρόλο, όπως απόδειξε ήδη το βρώμικο παιχνίδι Παπούλια-Ραφσαντζανί. Από εδώ

και εμπρόση δυτικοφανής Ελλάδα θα μπορεί να παντρέψει πιο εύκολα μια αμφιταλαντεύδην Κροατία με μια ρωσόφιλη Σερβία.

Η ΚΡΟΑΤΙΚΗ ΑΡΡΩΣΤΙΑ ΚΑΙ Η ΒΟΣΝΙΑ

Έχουμε ξαναπεί πως ο σοσιαλιμπεριαλισμός αναπτύσσεται αναπτύσσοντας τις αρρώστιες των ανθρώπων, των τάξεων και των κρατών: Πρώτα έβαλε πόδι στα Βαλκάνια μέσα από τον ελληνικό σοβινισμό που πόναγε στο Κυπριακό, μετά διέλυσε τη Γιουγκοσλαβία αναπτύσσοντας τη σέρβικη σοβινιστική αρρώστια και τώρα παίζει το χαρτί της μεγάλης Κροατίας, για να σταθεροποιήσει τις θέσεις της στο θερμό μέτωπο που η ίδια δημιούργησε.

Η ρώσικη διπλωματία δε θέλει ποτέ την ειρήνη. Μέχρι τη στιγμή που οι νέοι χίτλερ θα εξαπολύσουν έναν παγκόσμιο πόλεμο, η τακτική τους είναι η ίδια η δημιουργία θερμών μετώπων, κέρδισμα των σοβινιστών και μετά πλησίασμα όλων των πλευρών και εξάρτηση των πάντων από μια πολιτική που έχει τίτλο "ούτε πόλεμος - ούτε ειρήνη".

Στο κροατοβοσνιακό μέτωπο, αφού η Ρωσία κέρδισε (όχι απόλυτα, αλλά όσο μπόρεσε) τη Σερβία, προσπάθησε να προσεταιριστεί την Κροατία, ώστε να διαλύσει το αντισέρβικο και αντικειμενικά αντιρώσικο μέτωπο της ειρήνης. Ακόμα, η Ρωσία προσπάθησε να προσεταιριστεί και τα κυρίως θύματα του πολέμου, τους Βόσνιους (Βόσνιους λέμε τους μουσουλμάνους, σέρβους και κροάτες υποστηρικτές της ενιαίας, ανεξάρτητης και πολυεθνικής Βοσνίας πολίτες του βοσνιακού κράτους). Αυτό το τελευταίο παιχνίδι το παίζει κύρια η Ρωσία μέσω των ισλαμοφασιστών Ιρανών συμμάχων της, που εδώ και χρόνια προσπαθούν δίχως επιτυχία να εξαρτήσουν τη βοσνιακή κυβέρνηση. Όμως η καταπιεσμένη, μαρτυρική και δίχως άξιο λόγου σοβινιστικό ρεύμα μέσα της Βοσνία δεν ήταν εύκολη στον προσεταιρισμό. Η μόνη αρρώστια της άρχουσας τάξης της ήταν ο ισλαμισμός, που όμως δεν έφτανε ποτέ στον ισλαμοφασισμό, και γι' αυτό δε χειραγωγήθηκε ποτέ από τα μάτια του. Κατάλαβε μόνο ότι αυτή την πολιτική ήταν αδύνατο να την εφαρμόσει όσο συνεχίζοταν η κατοχή του 25% της Κροατίας.

Ο αδύναμος κρίκος ήταν από την αρχή η Κροατία. Η Κροατία έχει ισχυρό εθνικιστικό ρεύμα μέσα της ιστορικά διαμορφωμένο. Σε γενικές γραμμές, αυτό εικράζεται από τον Τούντζμαν (αυτό το ρεύμα δεν έχει σχέση με το ξενόδουλο ρεύμα των ναζί Ουστάζι, το οποίο -αντίθετα από όσα ισχυρίζεται η σέρβικη πραγάνδα- ιδεολογικά ήταν πολύ πιο κοντά στους Τσέντνικ Σέρβους παρά στους Κροάτες εθνικιστές).

Η ρώσικη διπλωματία, ιδιαίτερα με τον Τσούρκιν, προσπάθησε επίμονα ανάμεσα στο '93 και '94 να συγκροτήσει ένα σερβοκροατικό μέτωπο για τη συντριβή της βοσνιακής αντίστασης, δηλαδή για το διαμελισμό της Βοσνίας από Κροατία και Σερβία. Παρά τη σχετικά καλή διάθεση του Τούντζμαν, αυτό το σχέδιο πάντα αποτύγχανε σε ένα καιρό σημείο: στην κατοχή του 25% του κροατικού εδάφους από τη Σερβία μέσω των σερβοφασιστών του Κνιν. Όσο αδηφάγος κι αν ήταν ένας σοβινισμός, δε θα μπορούσε να είναι τόσο διεστραμμένος, ώστε να μπορεί να κατασπάσει ένα θήραμα την ώρα που κατασπαρασσόταν ο ίδιος. Παρ' όλα αυτά, οι Κροάτες σοβινιστές της Ερζεγοβίνης

(που είναι και ήταν τμήμα του ενιαίου βοσνιακού κράτους) επιχείρησαν το διαμελισμό της Βοσνίας και την ανεξαρτητοποίηση της Ερζεγοβίνης, εφαρμόζοντας μάλιστα μεθόδους εθνικής εκκαθάρισης. Όμως απέτυχαν από δύο πλευρές: Από τη μια δέχτηκαν τη στρατιωτική ήττα από το βοσνιακό στρατό και από την άλλη την πολιτική απομόνωση όχι μόνο από την παγκόσμια κοινή γνώμη, αλλά κύρια από την ίδια την κοινή γνώμη, ακόμα και την πλειοψηφία της άρχουσας τάξης, της Κροατίας, που έβλεπαν στους Βόσνιους ένα σύμμαχο ενά-

Η ΤΙΘΑΣΕΥΣΗ ΤΟΥ ΣΕΡΒΙΚΟΥ ΣΟΒΙΝΙΣΜΟΥ

Παρ' όλες αυτές τις φιλότιμες ρώσικες προσπάθειες το σχέδιό δεν περπάτησε όσο ο σέρβικος σοβινισμός κρατούσε την Κράινα. Να, λοιπόν, γιατί δόθηκε μια πολύχρονη μάχη ανάμεσα στους Σέρβους σοβινιστές της Κράινα και της Βοσνίας, από τη μια, και το Μιλόσεβιτς, από την άλλη, για να παραδοθεί η Κράινα στην Κροατία. Έτσι εξηγούνται οι πολιτικές συγκρούσεις μέσα στην Κράινα, αλλά και στο Πάλε. Η ΟΑΚΚΕ είχε επισημάνει από το '93 ότι ήταν πραγματική και έντονη η διαμάχη ανάμεσα στους ακραίους Σέρβους σοβινιστές και τη

κολουθήσει μια αντιδραστική πολιτική μετά την παραχώρηση. Ο στόσος τα σχέδια, οι υποσχέσεις και οι αναλύσεις, ακόμα και οι πιο ευφυείς, δεν αιχμαλωτίζουν ποτέ την πραγματικότητα, που τραβάει τους δικούς της περήφανους και απροσδόκητους δρόμους. Αυτό γίνεται ιδιαίτερα σε σημεία στα οποία συγκεντρώνεται η παγκόσμια πολιτική εξέλιξη.

Σ' αυτή την περίπτωση οι αντίρροποις δυνάμεις δεν είναι αμελητέες.

Η ΒΟΣΝΙΑΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ, Ο ΛΑΟΣ ΤΗΣ ΚΡΟΑΤΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΤΡΙΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Κατ αρχήν η βοσνιακή αντίσταση είναι σε θέση, με το σθένος και το τεράστιο ηθικό της κύρος στην παγκόσμια κοινή γνώμη, να δημιουργήσει τεράστια προβλήματα σε ένα ωμό σχέδιο διαμελισμού της Βοσνίας. Αν η βοσνιακή κυβέρνηση δε διασπαστεί πάνω σ' αυτή την καμπή, θα είναι ασύλληπτα δύσκολο στον Τούντζμαν να πάρει μαζί του τον κροάτικο λαό σε μια πολιτική σέρβικου τύπου. Ήδη στη μάχη της Κράινα, παρά τις επιφυλάξεις της ότι κάτι άσχημο μεθοδεύεται σε βάρος της, η βοσνιακή κυβέρνηση στάθηκε από θέση αρχής στο πλευρό της κροάτικης και τη βοήθησε χτυπώντας σε αντιπερισπασμό τις σέρβικες δυνάμεις μέσα στη Βοσνία. Το κοινό αντισέρβικο μέτωπο έχει δημιουργήσει τις δικές του συνειδητές μέσα στους λαούς.

Σ' αυτ

ΛΙΑΝΗ: ΡΩΣΟΔΟΥΛΗ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ

Στα πλαίσια της διανομής των ρόλων μέσα στο ΠΑΣΟΚ, κατά τις επιθυμίες της ρώσικης πολιτικής, η Λιάνη έχει αναλάβει το ρόλο του προπαγανδιστή και εκπροσώπου της Ορθοδοξίας, του “ορθόδοξου ελληνισμού” και των πιο καθυστερημένων και αντιδραστικών κομματιών της αστικής τάξης. Για να ενισχύσει αυτόν ακριβώς το ρόλο, ο Παπανδρέου της έδωσε το χρίσμα για να κατέβει σαν υπουργία βουλευτής στις επόμενες εκλογές και υπερασπίστηκε το δικαίωμά της στη βίλα-παλάτι, κέντρο των πολιτικών της δραστηριοτήτων. Με αυτό τον τρόπο την επέβαλε σαν κομματικό στέλεχος πρώτου μεγέθους μέσα στο ΠΑΣΟΚ και σημαντικό παράγοντα στην πολιτική ζώνη της χώρας. Στην κατεύθυνση της ενίσχυσής της βρίσκεται και η παραπομπή του Σπυριούνη στην Επιτροπή Δεοντολογίας, όπου του επιβλήθηκε η ποινή της αναστολής της κομματικής του ιδιότητας και αποφασίστηκε παραπομπή του στην Κ.Ε με το ερώτημα της διαγραφής.

Ο Σπυριούνης επιτέθηκε στη Λιάνη από την πλευρά της αυτοδυναμίας ανοιχτά και με επιμονή. Με δηλώσεις του υποστήριξε ότι δεν υπάρχει χώρος στην πολιτική ζώνη για τη σύζυγο του πρωθυπουργού και χαρακτήρισε αστεία την οποιαδήποτε ανάμειξη της σε αυτήν. Έπρεπε να τιμωρηθεί αυστηρά και παραδειγματικά για να δοθεί στη Λιάνη στο ξεκίνημα της πολιτικής καριέρας που της δίνει ο σοσιαλφασισμός δύναμη και κύρος μέσα στο κόμμα.

Ο ίδιος όμως ο Σπυριούνης διευκόλυνε την παραπομπή του με δηλώσεις που στρέφονταν άμεσα και κατά του Παπανδρέου και τον καλύσαν να φύγει από την πολιτική ηγεσία του ΠΑΣΟΚ και της κυβέρνησης. Με αφορμή τις δεύτερες αυτές δηλώσεις ο Τσοχατζόπουλος, με εντολή του Παπανδρέου, προχώρησε στην παραπομπή. Γενικά, η παραπομπή εμφανίζεται σαν τιμωρία για την αμφισβήτηση του αρχηγού και όχι της συζύγου του.

Όμως ο αληθινός λόγος της παραπομπής είναι σαφής σε όλο το λαό, αλλά και σε όλους μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Γιατί έρχεται σε μία στιγμή που η ομάδα των “τεσσάρων”, αλλά και ο σοσιαλφασισμός γενικά, έχει κάνει την αμφισβήτηση του Παπανδρέου κανόνα και όχι εξαιρεση που πρέπει να παταχθεί στη γέννησή της.

Ο Παπανδρέου στη συνάντησή του με τους δημοσιογράφους στις 24/7, όπου έκανε τις σχετικές δηλώσεις για τη Λιάνη, είπε χαρακτηριστικά δίνοντας το στίγμα της ιερότητας του προσώπου της: «Ευχαρίστως να πουν ότι θέλουν για μένα. Αλλά για τη Δήμητρα, ποιες ευθύνες έχει;» (Ελ. Τύπος, 25/7).

Ο ίδιος ο Σπυριούνης έχει δηλώσει ότι δεν υπάρχει καμία αμφιβολία σ' αυτόν ότι η παραπομπή του «οφείλεται σ' αυτά που είπε για την κα Λιάνη» (Ελ. Τύπος, 8/8).

Η αντίδραση του Σπυριούνη δεν ήταν η μόνη μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Πολλά άλλα στελέχη της αυτοδυναμίας επιτέθηκαν προηγούμενα στον Παπανδρέου για τις δηλώσεις του για τη Λιάνη, όπως ο Γιαννόπουλος και ο Τσοβόλας. Ο Σπυριούνης ήταν ο πιο εύκολος και ευάλωτος στόχος για παραδειγματική τιμωρία. Έτσι, μόλις ο αρχηγός μίλησε η αυτοδυναμική τάση σώπασε, και ούτε ο Γιαννόπουλος ούτε ο Τσοβόλας υπεράσπισαν το Σπυ-

ριούνη. Έδειξαν ότι οι αυτοδυναμικοί για άλλη μια φορά τον άθλιο δουλικό τους χαρακτήρα με την αδυναμία τους να συγκροτήσουν μετωπού υπεράσπισης του Σπυριούνη. Μεμονώμενα βουλευτές όπως ο Βερυβάκης και ο Δροσογιάννης κράτησαν μία πιο συνεπή στάση και υποστήριξαν το Σπυριούνη απέναντι στην επίθεση.

Η έκρηξη της Βάσως Παπανδρέου από την “ομάδα των τεσσάρων”, που με επιστολή της τάχθηκε κατά της παραπομπής, είχε περισσότερο σα στόχο τον Τσοχατζόπουλο σαν εκπρόσωπο του αυταρχισμού μέσα στο κόμμα παρά τη Λιάνη. Ο Τσοχατζόπουλος για άλλη μια φορά δέχτηκε πειθήνια να διεκπεραιώσει τις βρόμικες δουλειές του σοσιαλφασισμού συγκεντρώνοντας όλα τα πυρά επάνω του την ώρα που τα στελέχη της ρωσόδουλης φράξιας με προσοχή αποφεύγουν να πρωτοστατήσουν στο μέτωπο υπέρ της παραπομπής Σπυριούνη.

Το ζήτημα δεν είναι η ίδια η υποψηφιότητα της Λιάνη. Ο Παπανδρέου αμέσως μετά, άλλωστε, δήλωσε ότι για την ώρα δεν υπάρχει τέτοιο ενδεχόμενο, όταν αυτός είπε ότι «θα στηρίξει τη σύζυγό του αν θελήσει να κατέβει υπουργία». Ο Παπανδρέου δεν προσπάθει να πείσει τώρα τη βάση του ΠΑΣΟΚ και το λαό ότι η Λιάνη πρέπει να είναι υπουργία στις επόμενες εκλογές. Απλά θέλει να ξεκαθαρίσει ότι η Λιάνη έχει τη δυνατότητα να το κάνει αυτό, αν το θελήσει ή αν κριθεί σκόπιμο, με την απόλυτη υποστήριξή του. Θέλει δηλαδή να την παρουσιάσει εν δυνάμει πολιτικό παράγοντα στη ζώνη της χώρας.

Η δήλωση του Λαλιώτη ήταν διαφωτιστική σ' αυτό το ζήτημα. Ο Λαλιώτης συμβούλευσε τη Λιάνη σα στοργικός αδερφός «να μην εμπλακεί στη μίζερη και ψυχοφθόρα δίνη των πολιτικών και κομματικών αντιπαραθέσεων. Είναι ένα πρόσωπο που δεν έχει ανάγκη τη βουλευτική ιδιότητα» (Κ. Ελευθεροτυπία, 6/8). Αυτή η δήλωση σήμανε ότι η ενδεχόμενη υποψηφιότητα της Λιάνη δε θα έβλαπτε το ΠΑΣΟΚ, αλλά την ίδια τη Λιάνη, που είναι ένα τόσο σοβαρό και σημαντικό πρόσωπο ώστε δεν επιτρέπεται να αφήσει να σταθεί εμπόδιο στο δρόμο της φθορά της πολιτικής. Ο Παπανδρέου έφτιαξε το βάθρο και ο Λαλιώτης τοποθέτησε τη Λιάνη επάνω σ' αυτό χωρίς καθόλου να την ειρωνευτεί, όπως νομίζουν πολλοί αφελείς φιλολαλιωτικοί.

Ο Λαλιώτης σε καμία περίπτωση δε συμπαρατάχθηκε με αυτή τη δήλωση με το Σπυριούνη, με τον οποίο είπε ότι “διαφωνεί ριζικά”, παρόλο που αρχικά δόθηκε μία τέτοια εντύπωση. Η ανύπαρκτη αντίδραση του ζεύγους επιβεβαιώνει πέρα από κάθε αμφιβολία το χαρακτήρα αυτών των δηλώσεων.

Η Λιάνη, από την άλλη, σε συνέντευξη στο Έθνος της Κυριακής διευκρίνισε ότι θα ήθελε να ασχοληθεί με την πολιτική γιατί «θα μπορούσε να προσφέρει πολλά στον τομέα που την ενδιαφέρει και που είναι η ορθοδοξία» (Έθνος της Κ., 6/8), διαφωτίζοντας το λόγο για τον οποίο ο ρωσόδουλος Παπανδρέου έκανε τόση φασαρία γύρω από το όνομά της και που δεν είναι άλλος από την αξιοποίησή της σα στέλεχος της ρωσόδουλης κλίκας στο χώρο της Ορθοδοξίας. Η Λιάνη προορίζεται για πολιτική έκφραση της ρωσόδουλης κλίκας μέσα στην

Εκκλησία, μέσα στα γενικά της καθήκοντα της νέας “Φρειδερίκης”.

Η Λιάνη δε βρέθηκε τυχαία στο πλευρό του Παπανδρέου ούτε πήρε τυχαία τη θέση της διευθύντριας του ιδιαίτερου πολιτικού του γραφείου. Οι σοσιαλφασίστες πράκτορες δε μοιράζουν οφίκια για να ικανοποιήσουν προσωπικά τους πάθη. Οι μεγάλοι πράκτορες έχουν βίτσια, αλλά όχι πάθη που υπονομεύουν τη γενική τους πολιτική. Η ανάδειξη της Λιάνη έγινε με καθαρά πολιτικά κριτήρια.

Ο σοσιαλφασισμός έπρεπε να προχωρήσει σε αντικατάσταση των στελεχών του που είχαν δεσμούς με την Εκκλησία και δούλευαν μέσα σε αυτή όπως ο άχρωμος Παπαθεμέλης, γιατί αυτά δεν είχαν την απατούμενη εμβέλεια για να ανταποκριθούν στο νέο ρόλο της Εκκλησίας σύμφωνα με τις επιταγές της ρώσικης πολιτικής. Το κενό αυτό ήρθε να καλύψει η Λιάνη.

Η αρχή της ανάδειξης της έγινε με το περίφημο ετήσιο προσκύνημα του ζεύγους στην Τήνο. Η συνέχεια περιλάμβανε μία σειρά δηλώσεων για την Ορθοδοξία και τη διοργάνωση ορθόδοξων εκδηλώσεων, όπως η περιφορά της Αγίας Ζώνης, ο εορτασμός των 1.900 χρόνων από τη συγγραφή της Αποκάλυψης από τον Ιωάννη στην Πάτμο, που θα γίνει το φθινόπωρο, και η έκθεση των θησαυρών του Αγίου Όρους, που θα γίνει το 1997 στη Θεσσαλονίκη κτλ.

Η επίσημη παρουσία της Λιάνη με την ορθόδοξη πλατφόρμα έγινε στο πρόσφατο Συνέδριο του ΠΑΣΟΚ, όπου συμμετείχε ως απλή σύνεδρος και διένειμε την εισήγησή της με θέμα το “θρησκευτικό υπεριαλισμό εναντίον της Ορθοδοξίας”. Στην εισήγηση αυτή ανέφερε τα εξής: «Και να που στην Ελλάδα, μόνη δύναμη σταθερότητας στα Βαλκανία, πέραν της περίεργης και άκομης συμπεριφοράς που αντιμετωπίζει ακόμα και από τους επαίρους της Ευρωπαϊκή Ένωση, βρίσκεται απέναντι στην ανάγκη επιβεβαίωσης του ίδιου του συστήματος που τη συνθέτει. Σύστημα γέννησης, σκέψης, παράδοσης, με όσα αυτά περιέχουν ως έννοιες που κράτησαν ζωντανό τον Ελληνισμό πέρα από τα κατά καιρούς σύνορα της χώρας (...) Ο Ελληνισμός είναι προσωπική υπόθεση του καθενός, αλλά και συλλογική όλων μας. Μέρος της ιστορίκης του πορείας και σημαντικός παράγοντας διατήρησής του είναι η Ορθοδοξία. Αν κάτι θέλουμε να κάνουμε μόδα», αυτό ας είναι οι παραδόσεις και η συνέχειά μας. Είναι απλώς αυτό που δέχεται να πάρει το δρόμο του πλευρίσματος του τούρκικου εθνικισμού.

Βέβαια, σε εποχές όπου δεν υπάρχει ένα ισχυρό δημοκρατικό κίνημα μέσα στην Ελλάδα και είναι τόσο αδύναμες και οι προοδευτικές δυνάμεις μέσα στην ηγεσία της τούρκικης εθνικής μειονότητας -σε αντίθεση, για παράδειγμα, με την ηγεσία της μακεδονικής-, είναι φυσικό η τούρκικη μειονότητα να

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ Ο ΕΜΠΡΗΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

Η μεγάλη φωτιά στην περιοχή της Πεντέλης έκαψε χιλιάδες στρέμματα, αρκετά σπίτια και αφαίρεσε μία πνοή ζωής από τους κατοίκους της Αττικής. Οι ταυτόχρονες πολλαπλές εστίες φωτιάς οδήγησαν στο συμπέρασμα ότι πρόκειται για εμπρησμό. Αυτό που δεν έχει βρεθεί ακόμη είναι η ταυτότητα των δραστών. Ακούστηκε ότι ήταν οικοπεδοφάγοι και Τούρκοι πράκτορες (αγαπημένη θεωρία των τελευταίων χρόνων).

Πίσω από αυτή τη φωτιά δε βρίσκονται οικοπεδοφάγοι. Οι οικοπεδοφάγοι καταστρέφουν ένα μέρος του δάσους για να δημιουργήσουν χώρο για το οικόπεδο, αλλά δεν καταστρέφουν όλο το δάσος, γιατί ένα οικόπεδο πάνω σε ένα καραφλό βουνό έχει μικρή αξία.

Πίσω από αυτή τη φωτιά δε βρίσκονται οι Τούρκοι, γιατί είναι παράλογο να υποθέσουμε ότι η MIT έστειλε τούρκους πράκτορες στη χώρα μας για να κάψουν την Πεντέλη. Γιατί, καταρχήν, οι οργανωμένοι μεγάλης κλίμακας εμπρησμοί είναι αρκετά πρόσφατη υπόθεση, ενώ η ελληνοτουρκική αντίθεση πολύ παλιά. Από την άλλη μεριά, τα δυο τελευταία χρόνια ο πιο επιθετικός παράγοντας στις ελληνοτουρκικές σχέσεις είναι η ελληνική πλευρά εξαιτίας της πολιτικής εσωτερικής επέμβασης και διαμελισμού της Τουρκίας που ακολουθεί ο Α. Παπανδρέου.

Ο εμπρησμός ήταν μία καθαρή πράξη πολιτικού και οικονομικού σαμποτάζ. Το δάσος είναι οξυγόνο για τους πληθυσμούς. Κρατάει τα χώματα των ορεινών και ημιορεινών περιοχών και επιτρέπει τη βλάστηση σε απέραντες εκτάσεις. Οι χείμαρροι έχουν αυξήσει στην Ελλάδα από την απογύμνωση των βουνών, κι αυτό στο τέλος χτυπάει και τον κάμπο. Χώρια από αυτά, το βουνό είναι βοσκή, υλοτομία, τουρισμός. Είναι σημαντικός παράγοντας στην οικονομική ανάπτυξη της χώρας.

Μια κατεστραμμένη οικονομικά χώρα, και μάλιστα κατεστραμμένη από δυνάμεις που δε γνωρίζει και που δεν μπορεί να τις πολεμήσει, γίνεται πιο εύκολα θύμα ξένων ισχυρών δυνάμεων. Πιο εύκολα μια τέτοια χώρα μπορεί να μπει στο δρόμο ενός πολεμικού τυχοδιωκτισμού και σαν εργαλείο ενός μεγάλου τυχοδιώκτη, για να κερδίσει με την αρπαγή και την επέκταση αυτό που έχει χάσει από τις εσωτερικές της δυνάμεις. Το κρυμμένο οικονομικό σαμποτάζ είναι υλικός όρος για τη διαμόρφωση ενός κομπλεξικού έθνους. Ξέρουμε πολύ καλά ότι η πηγή του γενικευμένου οικονομικού σαμποτάζ σήμερα στην Ελλάδα είναι ο ρώσικος σοσιαλιμπριαλισμός.

Το δεύτερο μεγάλο ζήτημα που γεννιέται σε σχέση με αυτή τη φωτιά είναι το ζήτημα της πρόληψης και της καταστολής παρόμοιων πυρκαγιών και η λειτουργία του κρατικού μηχανισμού.

Επιώθηκαν πολλά για την ανικανότητα του κράτους να εφαρμόσει μία αποτελεσματική πολιτική πυροπροστασίας και πυρό-

σβεσης, για την ανυπαρχία αντιπυρικών ζωνών, για την έλλειψη οργάνωσης και συντονισμού, για την αποτυχία του προγράμματος "Ξενοκράτης" κτλ. Έγιναν πολλές προτάσεις για μέτρα που μπορούν να παρθούν. Η ίδια η κυβέρνηση ανακοίνωσε μία δέσμη μέτρων για την αντιμετώπιση της κατάστασης. Κανένα από αυτά τα μέτρα όμως δεν μπορούν να είναι αποτελεσματικά, γιατί δε συμπεριλαμβάνουν το ζήτημα του λαϊκού ελέγχου, της οργάνωσης του λαού για την περιφρούρηση των δάσων για την καταστολή των

πυρκαγιών, που είναι το πιο βασικό απ' όλα.

Ειδικά στις πολεμικές συνθήκες που επιβάλλει ο σοσιαλφασισμός σήμερα, μόνο η αυτοοργάνωση του λαού για την πρόληψη των πυρκαγιών και τη σύλληψη των εμπρηστών μπορεί να είναι αποτελεσματικό μέτρο για την προστασία των δασών. Δηλαδή η δημιουργία λαϊκών επιτροπών και περιπολιών των κατοίκων της περιοχής και η περιφρούρηση του ήδη καμένου δάσους, ώστε αυτό να μπορέσει να αναδασωθεί και να μη χαθεί για πάντα από οικοπε-

δοφάγους καταπατητές και από τη βοσκή. Αυτή την πρωτοβουλία την έχουν ήδη πάρει μερικοί Αθηναίοι, που φυλάνε τα πολύτιμα έλατα της Πάρνηθας.

Μετά έρχεται η βελτίωση της οργάνωσης και των μέσων της κρατικής μηχανής.

Αυτή την πολιτική της οργάνωσης του λαού πρέπει να προωθήσει και να προπαγανδίσει το κράτος μέσα από τους κρατικούς φορείς και την τοπική αυτοδιοίκηση και να την ενισχύσει με την παροχή μέσων.

'Όμως κανένα κράτος -και ιδιαί-

τερα το σοσιαλφασιστικό κράτος δε θέλει μία τέτοια αυτοοργάνωση. Αυτό φάνηκε πολύ καλά στην καταστολή της φωτιάς της Πεντέλης, όπου το κράτος άφησε αναξιοποίητο τον πληθυσμό στην κατάσβεση της φωτιάς να παρακολουθεί παθητικά και με δέος την καταστροφή και τη διάλυση.

Η παθητικότητα στην οποία οι σοσιαλφασίστες υποχρεώνουν το λαό θα μετατραπεί σε οργή εναντίον αυτών που διαλύουν και καταστρέφουν τη χώρα στην υπηρεσία των σκοτεινών αφεντικών τους.

ΜΙΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ

Τρεις εβδομάδες μετά από τη φωτιά εμφανίστηκε μια προκήρυξη που υπογραφόταν από τρεις αναρχικές οργανώσεις: την "Αντεξουσιαστική Πάλη", την "Αναρχική Ομάδα Μιχάλης Καλτέζας" και τους "Αναρχικούς Λύκους". Σύμφωνα μ' αυτήν, ανέλαβαν την ευθύνη για τον εμπρησμό. Αυτή είναι μία ακόμα ισχυρή ένδειξη ότι πρόκειται για μία φωτιά που εντάσσεται στα πλαίσια του πολιτικού και οικονομικού σαμποτάζ των ρωσόδουλων, για πολιτικό εμπρησμό.

Καταρχήν, η γηνησιότητα της προκήρυξης δεν μπορεί να επιβεβαιωθεί από την Αστυνομία, γιατί είναι η πρώτη φορά που οι τρεις αυτές οργανώσεις, με δραστηριότητα περιορισμένη στον εμπρησμό αυτοκινήτων, αναλαμβάνουν την ευθύνη μίας ενέργειας τους με προκήρυξη. Είναι πολύ πιθανό να μην έχουν κάνει αυτές οι οργανώσεις τον εμπρησμό και να τους τον χρεώνει ο σοσιαλφασισμός. Σημασία έχει ότι οι σοσιαλφασίστες είναι ανακατεμένοι στον εμπρησμό.

Η ίδια η πλατφόρμα της αιτιολόγησης της πράξης του εμπρησμού που αναφέρεται στην προκήρυξη είναι σοσιαλφασιστική πλατφόρμα. Έτσι, σύμφωνα με

την προκήρυξη ο εμπρησμός αυτός επιβαλλόταν γιατί αυτό το δάσος ουσιαστικά ανήκε στους πλούσιους αστούς και υπήρχε για τη δικιά τους αναψυχή, και γι' αυτό έπρεπε να τιμωρηθούν αυτοί για τον αποκλεισμό του λαού από το δάσος με μία πράξη εξομοίωσης του παράδεισου των πλούσιων με την κόλαση των φτωχών.

Έτσι, κατά την προκήρυξη, ο εμπρησμός ήταν μία επαναστατική πράξη υπεράσπισης του δίκιου των φτωχών που θα την ακολουθήσουν άλλες επαναστατικές πράξεις εμπρησμών στην Εκάλη και σε άλλους "τόπους αναψυχής, ανάπτυξης και διασκέδασης των μεγαλοαστών".

Είναι μάλλον πρωτοφανής τρόπος επαναστατικής δράσης ο εμπρησμός δάσους, το οποίο είναι γνωστό ότι δεν μπορεί να ανήκει μόνο στους πλούσιους, επειδή αυτοί έχουν χτίσει σ' αυτό τα εξοχικά τους, αφού δίνει ανάσα σε όλους τους κατοίκους μίας περιοχής, όπως το δάσος της Πεντέλης ήταν μία ανάσα για όλους τους κατοίκους του Λεκανοπεδίου.

Από την άλλη, είναι βέβαια αδιανόητο ένας επαναστάτης να αναγνωρίζει αιώνια κυριότητα των αστών σε ένα δάσος, εφόσον, αν

πιστεύει στην επανάσταση, πρέπει επίσης να έχει τη βεβαιότητα ότι η κυριαρχία των αστών στο δάσος θα είναι προσωρινή και το δάσος θα το αποκτήσει κάποτε ο λαός. Από εκεί και πέρα είναι σαφές ότι ένα δάσος χρειάζεται μεγαλύτερο χρόνο για να ξαναγίνει από ότι χρειάζεται μία επανάσταση για να επικρατήσει. Με αυτή τη λογική άλλωστε της καταστροφής όσων απολαμβάνουν μόνο ή κατά κύριο λόγο οι αστοί, θα έπρεπε ίσως οι συνειδητοί επαναστάτες να κάψουν και να βομβαρδίσουν ένα αρκετά μεγάλο μέρος αυτής της χώρας, κυρίως μάλιστα να εκτελέσουν τους εργάτες που παράγουν για τους αστούς. Έτσι όμως δε γίνεται μία επανάσταση, αλλά ένας φασισμός.

Σε κάθε όμως περίπτωση αν είσαι αναρχικός και έχεις αυτή την πλατφόρμα ζεκινάς πρώτα από το σπίτι του Παπανδρέου στην Εκάλη και από τους λοιπούς αστούς της περιοχής με μεμονωμένους εμπρησμούς και όχι με ένα δάσος. Η επιχειρηματολογία και η φρασεολογία σε αυτό το πρώτο μέρος της προκήρυξης αντιγράφει το 17Νοεμβρίτικο χυδαίο λαϊκισμό και ακολουθεί τη σοσιαλφασιστική τακτική της

Προτάσεις αίσχους

Δύο λόγια για τη θερινή "βόμβα" του ΥΠ. Παιδείας.

Ο Γ. Παπανδρέου ξεφούρνισε μέσα στο καλοκαίρι τις γενικές γραμμές ενός νομοσχεδίου που αλλάζει τον τρόπο εισαγωγικών στα ΑΕΙ.

Η ουσία των αλλαγών είναι: η εισαγωγή του σοβινισμού (Ιστορία, Αρχαία) στην προετοιμασία για τις θετικές σπουδές και το δυναμώμα του ελέγχου των σχολείων στο προτέσσιο των

Ο ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ ΣΦΙΓΓΕΙ ΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

Η παγκόσμια καμπάνια ενάντια στις γαλλικές δοκιμές που ζεσήκωσε ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός δυναμώνει ασταμάτητα, ενώ ολοένα και περισσότερο αποκαλύπτει το αντιδραστικό της περιεχόμενο.

Παντού στον κόσμο τα ρώσικα κόμματα, οι σοσιαλφασίστες υποστηρικτές των ρώσων εισβολέων, με τις παλιές τους στολές ή ντυμένοι “εκσυγχρονιστική αριστερά”, “οικολόγοι” ή οτιδήποτε άλλο διαδηλώνουν, μαζεύουν υπογραφές, πιέζουν κυβερνήσεις συνεχίζοντας την παλιά γραμμή των κινημάτων “ειρήνης” για τον πυρηνικό αφοπλισμό της Ευρώπης απέναντι στη Ρωσία.

Ξαναγράψαμε ότι οι παράτες αυτές καταρρέουν κυρίως σ’ ένα ζήτημα, όπου όλη αυτή η απάτη αποκαλύπτεται, στο ζήτημα δηλαδή των κινέζικων πυρηνικών δοκιμών που ήδη διεξάγονται.

Όμως τα κινέζικα πυρηνικά είναι πυρηνικά “σύμμαχα” των ρώσικων και δεν πρέπει καθόλου να ενοχληθούν.

Ταυτόχρονα η απάτη έχει καταρρέσει και στο επιστημονικό της μέρος. Οι Γάλλοι καλούν διαρκώς την Γκρήνπις και όλους τους αντι-πυρηνικούς να αντιπαραθεθούν στις μετρήσεις και τα δεδομένα, καθώς και τη θεωρητική ανάλυση των 70 περίπου δοκιμών που ήδη έχουν κάνει στα ίδια νησιά και δεν έχουν προκαλέσει καμιά μόλυνση στην επιφάνεια και τα νερά του Ειρηνικού. Σ’ αυτό το επίπεδο όλη αυτή η μεσαιωνική υστερία αρνείται να αντιπαραθεθεί, γιατί ξέρει από τα πριν ότι είναι χαμένη. Ήδη η αυτραλιανή κυβέρνηση παραδέχεται ότι η αντιπαράθεση πρέπει να φύγει από το επίπεδο της πυρηνι-

κής μόλυνσης και να κεντραριστεί στο ζήτημα του πυρηνικού πολέμου.

Μπαίνοντας σε αυτό όμως το έδαφος η αντιγαλλική κινητοποίηση ξεδιπλώνει ολάκερο τον αντιδραστικό πολιτικό της χαρακτήρα. Γιατί βρίσκει τα βασικά πολιτικά της όπλα στην καταγγελία της Χιροσίμα. Εδώ ο παγκόσμιος σοσιαλφασισμός έχει προετοιμάσει το έδαφος από την εποχή του ψυχρού πολέμου.

Από τότε οι ρώσοι ρεβιζιονιστές-σοσιαλφασίστες έχουν αντιστρέψει το ρόλο του θύτη και του θύματος στην υπόθεση της Χιροσίμα και έχουν μετατρέψει τη φασιστική τότε Ιαπωνία σε θύμα μιας υπεριαστικής επίθεσης, ενώ επρόκειτο ακριβώς για το αντίθετο. Η βόμβα της Χιροσίμα είναι σίγουρο ότι επιτάχυνε την πτώση του γιαπωνέζικου φασισμού και αποτέλεσε τμήμα της πολιτικής του παγκόσμιου αντιφασιστικού μετώπου. Καμιά αντιφασιστική κυβέρνηση, ούτε η ρώσικη σοσιαλιστική κυβέρνηση ούτε καμιά άλλη δεν καταδίκασε τότε τις βόμβες στη Χιροσίμα και τη Ναγκασάκι, αλλάς χαιρέτισαν τη γιαπωνέζικη συνθηκολόγηση που προκάλεσαν αυτοί οι δύο βομβαρδισμοί.

Μόνο οι απολογητές του ναζισμού, οι αναθεωρητές της σύγχρονης πολιτικής ιστορίας εξισώνουν το Ναγκασάκι με το Άουσβιτς και πιάνονται γενικά από τους βομβαρδισμούς των αμάχων του τρίτου Ράιχ και της Ιαπωνίας, για να εξισώνουν καταρχήν τα δύο στρατόπεδα, το φασιστικό και το αντιφασιστικό.

Το ίδιο κάνουν οι σοσιαλφασίστες και σήμερα εξισώνονται τα θύματα του σέρβικου φασισμού με

τα θύματα του αντισέρβικου μετώπου, ώστε να αποστρέψουν τους λαούς από το να τοποθετηθούν καταρχήν στο ποιος έχει το δίκιο και ποιος το άδικο σ’ έναν πόλεμο.

Από εκεί ξεκινάνε όλα. Οι εκατοντάδες χιλιάδες νεκροί των αμάχων της Χιροσίμα και του Ναγκασάκι είναι ένα κακό πράγμα, αλλά τα δεκάδες εκατομμύρια των αμάχων θυμάτων του φασιστικού Άξονα στον ίδιο πόλεμο ένα ασύγκριτα χειρότερο πράγμα.

Τα πράγματα γίνονται δυσμενέστερα για τους σύγχρονους απολογητές του φασισμού, αν δει κανείς ότι ένα μεγάλο μέρος των αμάχων της ναζιστικής επίθεσης χώρας είναι ενεργό τμήμα της φασιστικής επίθεσης, καθώς συμμετέχει από τα μετόπισθεν οικονομικά, ηθικά και πολιτικά σε αυτή την επίθεση.

Αν λοιπόν το αντιγαλλικό-αντιπυρηνικό κίνημα δεν είχε φασιστική προέλευση, το πρώτο πράγμα που θα έβαζε σε συζήτηση θα ήταν το εξής: Η σημερινή γαλλική πολιτική είναι γενικά πολιτική φασισμού, επίθεσης, πολέμου ή πολιτική ειρήνης; Η Γαλλία είναι τμήμα του νέου παγκόσμιου φασιστικού άξονα ή όχι;

Η απάντηση σε αυτό το ερώτημα θα κρίνει τι είδους είναι τα πυρηνικά της, οι πυρηνικές δοκιμές της κτλ. Ασφαλώς όμως τέτοιες συζητήσεις και ερωτηματικά απαγορεύονται στις σοσιαλφασιστικές κινητοποίησης.

Γιατί ο σοσιαλφασισμός έχει το πλεονέκτημα να μπορεί να διαδηλώνει στη Δύση, ενώ στην Ανατολή οι διαδηλώσεις απαγορεύονται, όπως απαγορεύονται και οι συζητήσεις.

Χάρη σε αυτό το πλεονέκτημα

το ακροδεξιό “Κ”. Κ. Γαλλίας κατάφερε να συγκροτήσει ένα πλατύ αντι-πυρηνικό μέτωπο, στο οποίο τράβηξε και το γαλλικό σοσιαλιστικό κόμμα.

Σαν αποτέλεσμα η γαλλική αστική τάξη διασπάστηκε πάνω στο κεφαλαιώδες αυτό ζήτημα, η *Monde* πήρε θέση ενάντια στις δοκιμές και, μετά απ’ αυτό, η πραγματοποίηση τους έγινε εξαιρετικά αβέβαιη.

Το αδύναμο γαλλικό εσωτερικό μέτωπο δυνάμωσε με τη σειρά του το βρόμικο παιχνίδι της Αυτραλίας, που απ’ ό,τι φαίνεται βρήκε μια καλή ευκαιρία να αδυνατίσει τις γαλλικές οικονομικές θέσεις στον Ειρηνικό, ιδιαίτερα στην Ινδοκίνα. Αυτή η σύγκρουση στο εσωτερικό του β’ κόσμου, ιδιαίτερα αν επεκταθεί και εξελιχθεί σε μια Ιαπωνο-γαλλική σύγκρουση, είναι έτσι κι αλλιώς ένα δόρο για το ρωσο-κινεζικό σοσιαλφασιστικό άξονα που αρχίζει να διαμορφώνεται.

Αν η Γαλλία, που είναι πραγματικά η γηγετική πολιτικοστρατιωτική δύναμη της Ευρώπης, νικηθεί στην απόπειρά της να εκσυγχρονίσει τα πυρηνικά της, τότε ο σοσιαλφασισμός θα έχει κάνει ένα μεγάλο βήμα προς τα μπρος. Γι’ αυτό τα πρακτορεία του σε όλο τον κόσμο και στην Ελλάδα λυσσομανούν, γι’ αυτό θα πρέπει να περιμένουμε μια κλιμάκωση όσο πλησιάζουμε στο Σεπτέμβρη.

Προς το παρόν ο μόνος παράγοντας που κρατάει είναι ο γαλλικός κυβερνητικός συνασπισμός, ενώ η υπόλοιπη Ευρώπη διστακτικά ακολουθεί.

Τα αληθινά μεγάλα πλήγματα είναι, αν πραγματοποιηθούν, το οικονομικό μποϊκοτάζ από την Αυ-

στραλία και την Ιαπωνία. Εδώ πάντως τα πράγματα είναι αρκετά δύσκολα για τους Αυστραλούς κι ακόμα πιο δύσκολα για τους Ιάπωνες.

Η Αυστραλία, σαν κυβέρνηση, διστάζει να περάσει στο συνολικό αντιγαλλικό μποϊκοτάζ, κυρίως γιατί τα περισσότερα γαλλικά μονοπάλια που δρουν στην Αυστραλία έχουν συνεταίρους τους τα ομόλογά τους αυστραλιανά. Όσο για την Ιαπωνία, αυτή απεχθάνεται, σαν κατεξοχήν εμπορική χώρα, το πέρασμα από τον πολιτικό στον εμπορικό πόλεμο. Αυτός ο κίνδυνος υπάρχει μόνο από την εκμετάλλευση του πυρηνικού φόρου του γιαπωνέζικου λαού, που δουλεύεται από τους εμπόρους της Χιροσίμα και κύρια από το γιαπωνέζικο καλοκρυμμένο, αλλά πανίσχυρο αυτοκρατορικό σοβινισμό.

Αυτός είναι ο κίνδυνος του γιαπωνέζικου εμπάργκο από τα κάτω. Κατά τη γνώμη μας ούτε το πιο επικίνδυνο ρήγμα μπορεί να ανοίξει μέσα στη Γαλλία ή μέσα στην Ευρώπη ενάντια στη Γαλλία. Εδώ θα δοθεί η παγκόσμια κρίσιμη μάχη Αυγούστου-Σεπτέμβρη.

Ο δημοκράτες, οι αριστεροί και φιλειρηνικοί άνθρωποι πρέπει να καταδικάσουν το σοσιαλφασιστικό αντιγαλλικό, αντιπυρηνικό κίνημα και να ξεσκεπάσουν τη ρώσικη πηγή του. Ν’ αποκαλύψουν ότι αυτό είναι ένα κίνημα παράλληλο με το κίνημα της σέρβικης εθνικοεκκαθάρισης και του νεοναζισμού.

Η πάλη ενάντια στη γαλλική ιμπεριαλιστική αλαζονεία δεν περνάει μέσα από τον τέτοιο αντιπυρηνισμό, αλλά από την πάλη ενάντια στην υφεσιακή πολιτική της Γαλλίας και των άλλων δυτικών απέναντι στη Σερβία και τους προστάτες της.

λυβόλο του θωρακισμένου οχήματος.

Κάποια από τα θύματα ακρωτηριαστηκαν, συχνά με αποκοπή ματιών και μύτης. Ένας ανιχνευτής για μία ομάδα βρήκε ένα διοικητή ομάδας, τον Ένθερ Αλασπάιτς, πεσμένο σε ένα μονοπάτι: «Το πρόσωπό του είχε κοπεί και ανοιχτεί μέχρι το κόκκαλο στο σχήμα ενός Ορθόδοξου σταυρού», είπε ο Μίρσα Αντβιτς, ένα μέλος της ομάδας. «Ικέτευσε τον ανιχνευτή να τον σκοτώσει. Ο ανιχνευτής είπε ότι δεν μπορούσε να το κάνει και απλά τον άφησε εκεί».

Οι Βόσνιοι συνήθως προσπαθούσαν να πάρουν τους τραυματίσμους τους μαζί τους. Ο Βέκας Κρβουτς, 23 ετών, μεταφέρθηκε για λίγο από τέσσερις πολίτες, αλλά κατά τη διάρκεια ενός βομβαρδισμού των άφησαν και έτρεξαν για να σωθούν. Περπάτησε τον υπόλοιπο δρόμο με μία σφαίρα στο στήθος του. Είπε

